

Wijziging van de Wet administratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie, van de Wet op de Bedrijfsorganisatie en van de Landbouwwet

(Verzet tegen invordering bij dwangbevel van heffingen en retributies, als bedoeld in de Wet op de Bedrijfsorganisatie, en van geldsommen en heffingen, als bedoeld in de Landbouwwet)

MEMORIE VAN ANTWOORD

(Ingezonden bij brief van 2 december 1964)

Nr. 5

(De vroegere stukken zijn gedrukt in de zittingen 1959—1960 en 1961—1962)

Naar aanleiding van de beschouwingen in het voorlopig verslag nopens het wetsontwerp tot wijziging van de Wet administratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie, van de Wet op de Bedrijfsorganisatie en van de Landbouwwet (wetsontwerp 6038), merken de ondergetekenden het volgende op.

Voor enige leden is de in artikel 127, lid 1, van de Wet op de Bedrijfsorganisatie voorgestelde wijziging niet duidelijk. Het bedrijfslichaam is, dit wordt terecht gesteld, rechtspersoon en schuldeiser van de voor executie vatbare vordering. Artikel 127, lid 1, is de bepaling die het orgaan aanwijst, dat de voor de executie vereiste handelingen voor het bedrijfslichaam verricht. In de praktijk wordt deze taak steeds krachtens artikel 95, lid 2, van de wet aan de voorzitter gedelegeerd. De voorgestelde wijziging heeft ten doel, deze praktijk in de wet vast te leggen.

Door enkele leden wordt de wens uitgesproken, de bepaling omtrent de relatieve competentie (voorstel artikel I B toegevoegd lid 4) aan te vullen met een regeling van de absolute competentie op de voet van artikel 38 R.O. De ondergetekenden wijzen erop, dat, met name wanneer verzet wordt gedaan nadat ten behoeve van de tenuitvoerlegging van het dwangbevel beslag is gelegd op bepaalde goederen, het verzet niet alleen betrekking kan hebben op het te executeren bedrag, maar dat ook vragen omtrent de eigendom van die goederen aan de orde kunnen komen, b.v. wanneer de schuldenaar bij zijn verzet stelt, dat de in beslag genomen goederen niet zijn eigendom zijn. Zij achten de hoogte van dat bedrag dan ook geen juiste maatstaf om op grond daarvan de absolute competentie te bepalen. Zij zouden derhalve niet willen afwijken van de algemene regeling, dat executiegeschillen worden behandeld door de rechtbank. Bevoegdverklaring van de kantonrechter zou bovendien het nadeel hebben, dat bij beslag op onroerend goed de kantonrechter naast de rechtbank — ingevolge de artikelen 491 en volgende van het Wetboek van burgerlijke rechtsvordering — in de zaak gemengd zou kunnen worden.

Uit het voorgaande volgt, dat de nadelen die zijn verbonden aan de doorbreking van het systeem van behandeling van executiegeschillen groter zijn dan het voordeel, dat de aan het woord zijnde leden in hun suggestie aanwezig achten.

De in het wetsontwerp vervatte expliciete regeling van de relatieve competentie voor de invordering van heffingen van bedrijfslichamen behoeft geen afbreuk te doen aan een overeenkomstige, op ander gebied gevolgde praktijk, die gebaseerd is op de jurisprudentie.

Bij deze memorie is een nota van wijzigingen gevoegd, waarin wordt voorgesteld, de in het ontwerp opgenomen leden 4 en 5 van artikel 127 Wet op de Bedrijfsorganisatie en van artikel 49 Landbouwwet zodanig te wijzigen, dat het voorstel tot afwijking van de algemene regeling der relatieve competentie met zoveel woorden wordt beperkt tot het verzet door de debiteur.

De ondergetekenden zien, bij nader overwegen, niet voldoende aanleiding ook het verzet door een derde tegen de invordering bij dwangbevel te doen vallen onder de voorgestelde afwijkingen van de algemene regeling van het executierecht. De bevoegdverklaring van de rechter van de woonplaats van de debiteur behoeft voor de derde geen enkel voordeel te

hebben. De algemene regeling is voor het derdenverzet de meest voor de hand liggende. Volgens artikel 456 Rv. moet een derde, die eigenaar beweert te zijn van de in beslag genomen roerende goederen of van een deel daarvan, verzet doen door dagvaarding voor de rechtbank van het arrondissement, in hetwelk beslag is gedaan. Bij beslag op onroerend goed kan, volgens artikel 538 Rv., een derde vóór de toewijzing het geheel of een gedeelte van de in beslag genomen goederen als zijn eigendom opvorderen. In deze gevallen is ook de rechtbank van het arrondissement, waarbinnen de in beslag genomen goederen liggen, de bevoegde rechter.

Ten slotte worden door vele leden enkele vragen gesteld met betrekking tot de beperking, waaraan het verzet wordt gebonden.

Op de vraag, vervat in de laatste alinea op bladzijde 1 van het voorlopig verslag, kan het volgende worden geantwoord. Wanneer iemand zich geschaad acht door een beslag of executie van naar zijn mening vexatoire aard, dan kan hij voorziening vragen bij de gewone rechter, desgewenst in kort geding.

De beperking heeft slechts ten doel te voorkomen, dat door de mogelijkheid van verzet tegen de invordering bij dwangbevel de facto de termijn zou worden verlengd c.q. opnieuw geopend, waarbinnen beroep tegen de verplichting tot betaling van de heffing, de retributie of de geldsom mogelijk is. Die verplichting is immers onaantastbaar geworden na verloop van de termijn, waarbinnen tegen het opleggen daarvan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven in beroep had kunnen worden gekomen ingevolge artikel 33 van de Wet admini-

stratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie, respectievelijk artikel 46 van de Landbouwwet, c.q. nadat die verplichting door het college in beroep is bevestigd. Wel zal de rechter bij verzet tegen invordering bij dwangbevel moeten controleren of aan de formele vereisten voor executie is voldaan, zoals ook de rechter bij een geschil over de executie van een vonnis dient na te gaan of het vonnis in kwestie aan de formele vereisten voor executie voldoet. Het voorgestelde zesde lid van artikel 127 sluit toetsing aan deze formele vereisten niet uit. Er moet dus komen vast te staan, dat een besluit tot het opleggen van een heffing of het heffen van een retributie of tot het opleggen van een verplichting tot betaling van een geldsom aan de geëxecuteerde is medegedeeld, aan hem is uitgereikt of verzonden, en dat het dwangbevel strekt tot invordering van de in dat besluit bedoelde heffing, retributie of geldsom, verhoogd met de kosten van invordering.

De Minister van Justitie,

Y. SCHOLTEN.

*De Staatssecretaris van Sociale Zaken
en Volksgezondheid,*

J. DE MEIJER.

De Minister van Landbouw en Visserij,

B. W. BIESHEUVEL.